

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 369/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. L., CSc., B., zastúpeného advokátkou JUDr. R. F., Š., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005, rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. L., CSc., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2008 doručená sťažnosť Ing. F. L., CSc., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. R. F., Š., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005, rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008, ktorou sťažovateľ žiadal vydať tento nález:

„1. Okresný súd v Galante v konaní vedenom pod sp. zn. SA 5 C 218/02 svojím postupom a rozhodnutím, sp. zn. SA 5 C 218/02-144 zo dňa 4. 4. 2005 porušil právo Ing. F. L., CSc., trvale bytom: B.

- a) na zákonný postup orgánov štátu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR,*
- b) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,*
- c) rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR,*
- d) na vyjadrenie k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- e) na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR,*
- f) na neodňateľnosť, nescudziteľnosť, nepremlčateľnosť a nezrušiteľnosť základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR,*
- g) právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*

2. Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/182/2005 svojím postupom a rozhodnutím, sp. zn. 10 Co/182/2005 zo dňa 21. 3. 2006 porušil právo Ing. F. L., CSc., trvale bytom: B.

- h) na zákonný postup orgánov štátu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR,*
- i) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,*
- j) rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR,*
- k) na vyjadrenie k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- l) na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR,*
- m) na neodňateľnosť, nescudziteľnosť, nepremlčateľnosť a nezrušiteľnosť základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR,*
- n) právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv*

a základných slobôd

3. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 294/2006 svojím postupom a rozhodnutím, sp. zn. 2 Cdo 294/2006 zo dňa 26. 02. 2008 porušil právo Ing. F. L., CSc., trvale bytom: B.

- o) na zákonný postup orgánov štátu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR,
- p) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,
- q) rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR,
- r) na vyjadrenie k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,
- s) na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR,
- t) na neodňateľnosť, nescudziteľnosť, nepremlčateľnosť a nezrušiteľnosť základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR,
- u) právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

4. Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 294/2006 zo dňa 26. 02. 2008, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co/182/2005 zo dňa 21. 3. 2006 a rozsudok Okresného súdu v Galante č. k. SA 5 C 218/02-144 zo dňa 4. 4. 2005 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Galante na ďalšie konanie.

5. Ing. F. L., CSc., trvale bytom: B. priznáva náhradu trov právneho zastupovania v sume 29.908,-Sk (slovom dvadsaťdeväťtisícdeväťstoosem Slovenských korún), ktorú so Okresný súd v Galante, Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd SR povinní spoločne a nerozdielne uhradiť k rukám jeho advokáta JUDr. R. F., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 21. novembra 2002 podal Okresnému súdu Šaľa žalobu o náhradu škody vo výške 1 070 000 Sk s príslušenstvom, ktorá mala byť spôsobená sťažovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu pri exekúcii nariadenej Okresným súdom Bratislava III v konaní ním vedenom pod sp. zn. 40 Er 1603/99 (u súdnej exekútorke sp. zn. Ex 488/99), smerujúcu proti súdnej exekútorke a Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“).

Predmetné konanie bolo na Okresnom súde Šaľa vedené pod sp. zn. 5 C 218/02 a po zrušení tohto súdu bola jeho agenda prevzatá okresným súdom, kde bolo konanie vedené pod sp. zn. SA 5 C 218/02. Sťažovateľ svoj žalobný návrh v priebehu konania upresnil a doplnil podaniami z 9. októbra 2003 a 25. augusta 2004.

Okresný súd rozsudkom č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005 žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho zaplatiť súdny poplatok za návrh v stanovenej výške (54 675 Sk). Sťažovateľ proti tomuto rozsudku podal 6. júna 2005 odvolanie, v ktorom namietal najmä skutočnosť, že okresný súd sa podľa neho v rozsudku „*stotožnil so žalovanými natoľko, že miesto nich vyslovil tvrdenia, ktoré oni sami nikdy netvrdili*“. Uvedené tvrdenia sa podľa sťažovateľa nenachádzali v žiadnom stanovisku účastníkov tohto konania, a preto neboli ani nikdy predmetom dokazovania v konaní pred okresným súdom, v dôsledku čoho sa k nim nemal možnosť nikdy vyjadriť, a navyše sú tieto tvrdenia podľa neho aj „*v príkrom rozpore so zákonom*“.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 10 Co 182/2005 z 21. marca 2006 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu zo 4. apríla 2005 vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť súdny poplatok za návrh rozsudok „*zmenil*“ tak, že výšku súdneho poplatku znížil na sumu 54 520 Sk. Krajský súd do odôvodnenia svojho rozsudku podľa sťažovateľa prevzal takmer doslovne zdôvodnenie rozsudku okresného súdu bez toho, aby zaujal stanovisko k skutočnostiam, na ktoré poukázal v podanom odvolaní, a aby vykonal ktorýkoľvek z dôkazov, ktoré navrhol sťažovateľ vykonať, pretože mu podľa neho až v odvolaní bola prvýkrát poskytnutá možnosť vyjadriť sa k dosiaľ neprerokovaným tvrdeniam okresného súdu.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006 podal sťažovateľ 6. júla 2006 sťažnosť ústavnému súdu, ktorý uznesením č. k. III. ÚS 285/06-17 z 5. septembra 2006 sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci, pretože sťažovateľ pred podaním sťažnosti nevyčerpal dostupné a účinné prostriedky nápravy. Ústavný súd považoval vo vzťahu ku konaniu, v ktorom sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv, za účinný a dostupný prostriedok nápravy nedostatkov konania,

resp. rozhodnutia, ktorými sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil (najmä nedostatok dôvodov rozhodnutia, nesúlad právnych záverov súdu s jeho skutkovými zisteniami, zistenia súdu obsiahnuté v rozhodnutí bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené), dovolanie, v ktorom sťažovateľ mohol uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú v sťažnosti podanej ústavnému súdu a o ktorom je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť najvyšší súd.

Sťažovateľ podal ešte 30. mája 2006 proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006 dovolanie, ktorým navrhol najvyššiemu súdu, aby rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní uviedol, že všeobecné sudy mu odňali možnosť konať pred nimi, a to najmä tým, že odvolací súd doručil sťažovateľovi vyjadrenia žalovaných k sťažovateľovmu odvolaniu až na odvolacom pojednávaní, nevyhovel žiadosti sťažovateľa o odročenie pojednávania za účelom oboznámenia sa s ich obsahom, neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k nim, ako ani k ďalším dôkazom. Konanie bolo postihnuté podľa sťažovateľa i inou vadou a rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, keď v priebehu konania bola porušená rovnosť účastníkov, všeobecné sudy „*reálne vykonávali funkciu právnych zástupcov žalovaných*“, tvrdenia, ktorými odôvodnili svoje rozhodnutia, vyslovili namiesto žalovaných, nimi prijaté právne závery sú so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, zjavne neodôvodnené a pre nezákonnosť neudržateľné.

Najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodol uznesením sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol a náhradu trov dovolacieho konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 27. mája 2008.

Uvedeným postupom krajského súdu a najvyššieho súdu podľa tvrdenia sťažovateľa došlo k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv, a to základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy.

K porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že rozsudkom okresného súdu zo 4. apríla 2005 v znení rozsudku krajského súdu z 21. marca 2006 bol „*schválený*“ nezákonný postup súdnej exekútorke, ktorým v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. 40 Er 1603/99 (Ex 488/99) rozhodla o vylúčení vecí z exekúcie (išlo o postup súdnej exekútorke, v ktorom sa rozhodla v rámci exekúcie vedenej voči povinnému ako fyzickej osobe nevykonať exekúciu aj na majetok, resp. veci patriace právnickej osobe - spoločnosti G., spol. s r. o., B., ktorej bol povinný spoločníkom). K námietke týkajúcej sa rozhodnutia o vylúčení vecí z exekúcie, ktorou sťažovateľ argumentoval v rámci priebehu celého konania, však podľa neho okresný súd ani krajský súd vo svojich rozsudkoch nezaujali žiadne stanovisko, t. j. v tejto časti jeho žalobu neprerokovali, iba rozhodli o jej zamietnutí. Podľa sťažovateľa ako zámienku na vylúčenie vecí z exekúcie súdna exekútorke použila okolnosť, že jej spoločnosť G., spol. s r. o., B., zaslala 13. marca 2000 návrh na vylúčenie vecí z exekúcie, ktorý napokon vôbec okresnému súdu nebol doručený. Týmto návrhom sa spoločnosť podľa neho nedomáhala vylúčenia vecí spísaných exekučným zápisom 20. januára 2000, ale len odblokovania účtov spoločnosti G., spol. s r. o., B., ktoré boli zablokované na základe upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie predajom podniku, ktorý súdny exekútor vydal 21. januára 2000. Podľa sťažovateľa skutočnosť, že návrh na vylúčenie vecí z exekúcie nebol nikdy na okresnom súde podaný, znemožnila, aby o vylúčení vecí rozhodol okresný súd. Súdnej exekútorke podľa neho vznikla podľa § 50 ods. 6 Exekučného poriadku zákonná povinnosť v exekúcii pokračovať. Všeobecné súdy v súvislosti s objektívnou zodpovednosťou súdnej exekútorke nezaujali podľa sťažovateľa žiadne stanovisko k jeho námietkam, že každé zisťovanie účtov povinného súdna exekútorke v predmetnom konaní vykonala až na základe jeho písomnej žiadosti. Podľa sťažovateľa bola súdna exekútorke povinná exekvovať účty povinného najneskôr 29. októbra 1999, keď povinnému expedovala upovedomenie o začatí exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke. Súdna exekútorke podľa neho konala nielen neskoro, ale navyše odmietla aj napriek jeho písomnej výzve exekvovať účet povinného vedený v označenej banke. V exekučnom konaní podľa neho súdna exekútorke len zistila

účet povinného v inej banke bez toho, aby ho zablokovala, čím povinnému „*umožnila, aby svoje finančné účty vyprázdnil*“ pred uhradením pohľadávky sťažovateľa.

Pokiaľ sa najvyšší súd rozhodujúc o podanom dovolaní odmietol zaoberať napadnutým rozsudkom krajského súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti, jediným účinným prostriedkom nápravy, ktorý sťažovateľovi patrí, je podanie sťažnosti ústavnému súdu, ktorý musí mať kompetenciu konštatovať, že nesprávne skutkové závery, vyslovovanie tvrdení súdmi, ktoré neuviedol žiadny účastník konania, nedostatočné zistenie skutkového stavu veci súdmi, či vyslovenie skutkových zistení a právnych názorov, ktoré sú v rozpore s platnými zákonmi Slovenskej republiky, nie je v súlade s občianskymi právami garantovanými ústavou.

K porušeniu základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy malo dôjsť tým, že všeobecné súdy nezaujali stanovisko (a tým odmietli sťažovateľovi prístup k súdu) k jeho námietkam týkajúcim sa vylúčenia vecí z exekúcie súdnou exekútkou, antidatovania rozhodnutia o zrušení exekúcie predajom podniku G., spol. s r. o., B., manipulácie súdnej exekútky so spisom v tejto veci, nepreskúmateľnosti spisu súdnej exekútky, zisťovania čísiel účtov povinného súdnou exekútkou bez súčasného začatia ich exekúcie, ďalej k námietkam týkajúcim sa postupu ministerstva spravodlivosti, ktoré malo podľa neho zistiť a vytknúť súdnej exekútky nerešpektovanie spisového poriadku pre exekútorov, začatie zisťovania účtov povinného až na základe písomnej výzvy sťažovateľa a navyše bez súčasného začatia ich exekúcie, vykonávanie úkonov súdnou exekútkou v rozpore so zákonom a po antidatovaní svojho rozhodnutia, ako i preukázanú nečinnosť súdnej exekútky.

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy došlo tým, že všeobecné súdy vyslovili vo svojich rozsudkoch viaceré tvrdenia „*miesto žalovaných*“. Išlo o tvrdenia, podľa ktorých:

a) súdna exekútky zaslala Okresnému súdu Bratislava III návrh na rozhodnutie o námietkach povinného 23. marca 2000 (podľa sťažovateľa toto tvrdenie nie je podporené

žiadnym dôkazom založeným v spise, z ktorého by vyplývalo, kedy boli povinným podané námietky proti spôsobu vykonania exekúcie doručené súdu),

b) súdna exekútorica 9. februára 2000 vydala príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke (na zablokovanie sumy vo výške pohľadávky a jej príslušenstva z účtu povinného), ktorý doručila L., a. s., spolu so žiadosťou o súčinnosť 10. februára 2000 (podľa sťažovateľa dostala táto banka príkaz na zablokovanie účtov spoločnosti G., spol. s r. o., B., a nie povinného, ako to vyplýva z vyjadrenia exekútoriky pre Slovenskú komoru exekútorov z 12. mája 2000 aj z faktúry banky, na základe ktorej bol predmetný úkon spoplatnený),

c) ministerstvu spravodlivosti prislúchalo na základe sťažnosti sťažovateľa preskúmať len činnosť Slovenskej komory exekútorov, avšak sťažovateľ sa na pojednávaní 22. októbra 2004 sťažoval na postup, resp. činnosť súdnej exekútoriky, a preto ministerstvo spravodlivosti nemohlo svojím postupom porušiť ustanovenie § 218b ods. 4 a 5 Exekučného poriadku (toto tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s § 8 a § 9 Exekučného poriadku, ako aj s treťou vetou § 13 ods. 3 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov),

d) exekútora nemožno brať na zodpovednosť za insolventnosť povinného (uvedené tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s právoplatným uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 6 Nc 80/00-12 z 5. júna 2000, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 265/04-40 z 30. novembra 2004, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia voči spoločnosti G., spol. s r. o., B., z dôvodu, že činnosť spoločnosti je veľmi rozsiahla a predbežné opatrenie by ju mohlo značne poškodiť),

e) konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov oslobodené od platenia súdneho poplatku, ale žalobca sa domáhal aj náhrady škody podľa § 33 Exekučného poriadku, ktoré od platenia súdneho poplatku oslobodené nie je (toto tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s komentárom Exekučného poriadku).

Všeobecné súdy v predmetnom konaní tieto tvrdenia vydávajú za vlastné skutkové zistenia, avšak podľa sťažovateľa pre ich rozpor s „materiálnou skutočnosťou, preukázanou listinnými dôkazmi a pre rozpor so zákonom“ v danom prípade o skutkové zistenia nejde. Podľa sťažovateľa sú to len tvrdenia, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť ani k nim podať ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Pokiaľ všeobecné súdy podľa neho „vyslovovaním tvrdení v prospech jedného z účastníkov poskytujú tomuto účastníkovi návod, čo má v konaní tvrdiť, aby bol úspešný a ak sú tieto účastníci i preto a len preto úspešní, ide o nespravodlivý súdny proces, v ktorom je porušený ústavný princíp rovnosti účastníkov v konaní pred súdmi“.

V rámci podaného odvolania sťažovateľ krajskému súdu navrhol, aby vykonal viaceré dôkazy na podporu jeho argumentov (výsluch viacerých svedkov, dožiadanie na banky, výsluch oboch žalovaných, v ktorom by mal sťažovateľ právo klásť im otázky). Všeobecné súdy sťažovateľom navrhované dôkazy nevykonali a ani sa s nimi nijako nezaoberali. Krajský súd sťažovateľovi doručil vyjadrenia žalovaných k jeho odvolaniu až na pojednávaní konanom 21. júna 2006, na ktorom súčasne vyniesol rozsudok. Krajský súd na tomto pojednávaní nevyhovel žiadosti sťažovateľa o jeho odročenie za účelom prípravy na pojednávanie „s ohľadom na tieto nové dôkazy, s ktorými som nemal možnosť sa oboznámiť“, a túto jeho žiadosť ani nezaprotokoloval do zápisnice. Samotné vyjadrenia žalovaných mu podľa jeho tvrdenia krajský súd odmietol doručiť a získal ich až na základe žiadosti, aby „súd svoje tvrdenie, že na doručenie týchto vyjadrení nemá právo, zapísal do zápisnice“. Krajský súd mu po prečítaní vyjadrení žalovaných počas ich prednesov „nepovolil vyjadriť sa k týmto novým dôkazom, na ktoré sa vo svojom rozsudku odvoláva a ani toto zamietnutie mojej žiadosti o vyjadrenie do zápisnice nezaprotokoloval“, pričom toto tvrdenie potvrdzuje i zápisnica z pojednávania konaného 21. marca 2006 v tejto veci. Vyjadrenie ministerstva spravodlivosti z 15. marca 2006 bolo pritom v rámci konania prvým podaním, v ktorom zaujalo svoje stanovisko k meritu veci, a podľa sťažovateľa obsahovalo závažné dôkazy, ktoré mali rozhodujúci význam v prospech jeho žaloby. Krajský súd mu podľa neho zabránil zaujať stanovisko k tomuto vyjadreniu a s tvrdeniami ministerstva spravodlivosti sa ani nevysporiadal, preto podľa sťažovateľa nie je ani jeden z oboch rozsudkov v tejto veci odôvodnený spôsobom požadovaným v ustanovení § 157

ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), čím mu súd i z dôvodu nedostatku odôvodnenia rozsudku odňal právo na súdnu ochranu. Popísaným spôsobom mu súdy oboch stupňov podľa neho odopreli aj právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľ namietané porušenie základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy odôvodnil poukazom na to, že exekučné konanie je konanie, ktorým sa zaručuje oprávnenému právo vykonávať vlastníctvo podľa ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka k tomu majetku oprávneného, ktorým v rozpore s právoplatným exekučným titulom disponuje povinný. Postupom žalovaných a súdov oboch stupňov mu bolo toto jeho právo odňaté, čím došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom *„zodpovednosť za faktické vyvlastnenie môjho vlastníctva (sťažovateľovho, pozn.) majú súdy, pretože tie toto vyvlastnenie právoplatným rozsudkom schválili“*.

K tvrdenému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy sťažovateľ uviedol, že štátny orgán nesmie *„v prípadoch, keď sa mu to hodí, preniesť právo zo súdov na exekútorský úrad“*, odmietnuť právo na ochranu sťažovateľovho vlastníctva *„z vlastnej úradnej povinnosti“* a všeobecné súdy nesmú takýto postup štátnych orgánov tolerovať. V rámci konania pred súdom sa tiež nesmie stať, *„že súd nezodpovie žiadnu otázku, uplatnenú návrhom“* v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, tak ako to bolo v jeho prípade.

Sťažovateľ poukázal aj na svoje právo očakávať rovnosť šancí v konaní pred súdom, ktorá podľa neho vylučuje možnosť, *„aby sa súdy považovali za jedného z účastníkov konania a v prospech tohto účastníka konania vyslovovali tvrdenia, ktoré sú so zreteľom na skutkový stav neudržateľné“*, ako aj na právo na kontradiktórnosť súdneho konania, ktorá nie je možná v prípade, ak súdy odmietnu vykonať navrhnuté dôkazy, ktoré by *„vyvrátili ich arbitrárne závery“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Z petitu sťažnosti sťažovateľa výslovne vyplýva, že k porušeniu jeho základných práv malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005, rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008.

1. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005 a rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006.

Z čl.127 ods.1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv rozsudkom okresného súdu č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005, ako aj rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006. O ochrane práv sťažovateľa proti ich namietanému porušeniu, pokiaľ ide o rozhodnutie okresného súdu, bol oprávnený rozhodovať krajský súd ako súd odvolací na základe podaného odvolania sťažovateľa, a pokiaľ ide o rozhodnutie krajského súdu, bol oprávnený rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací na základe sťažovateľom podaného dovolania. Sťažovateľ obe tieto možnosti využil a rozsudok okresného súdu preskúmal odvolací súd v konaní sp. zn. 10 Co 182/2005 a rozsudok krajského súdu súd dovolací v konaní sp. zn. 2 Cdo 294/2006.

Z týchto dôvodov ústavný súd tú časť sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005 a rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co 182/2005-184 z 21. marca 2006, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Pokiaľ ide o zostávajúcu časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008, túto sťažovateľ osobitne bližšie neodôvodnil a vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu poukazoval na rovnaké dôvody, aké vyslovil vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu. Sťažovateľ navyše vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu dodal iba to, že ak sa najvyšší súd odmietol zaoberať rozsudkom krajského súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti, porušil tým jeho právo na súdnu ochranu. Aj rozhodnutie najvyššieho súdu považuje so zreteľom na skutkový stav za arbitrárne, zjavne neodôvodnené a pre nezákonnosť neudržateľné.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008 svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania sťažovateľa odôvodnil takto:

«... V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil jediný rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu. Dovolanie taktiež smeruje proti zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu vo výroku o zaplatení súdneho poplatku (v skutočnosti ide o potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, keď odvolací súd uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 54 520 Sk, prvostupňový súd vo výške 54 675 Sk). Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2, 3 O.s.p. a v § 239 ods. 1, 2 O.s.p. je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti

potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. ...

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatie možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 21. 3. 2006 mu bolo doručené vyjadrenie žalovaných 1/, 2/, k jeho odvolaniu z 6. 6. 2005, s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť a nebolo vyhovené jeho žiadosti o odročenie pojednávania za účelom prípravy na pojednávanie. Odvolací súd mu nedovolil vyjadriť sa k novým dôkazom uvedeným vo vyjadreniach, na ktoré sa vo svojom rozsudku odvoláva. Zamietnutie jeho žiadosti nebolo do zápisnice ani zaprotokolované. Preto nie je ani žiaden z oboch rozsudkov odôvodnený spôsobom požadovaným v § 157 ods. 2 O.s.p. z dôvodu nedostatku odôvodnenia rozsudku mu súd odňal právo na súdnu ochranu.

V občianskom súdnom konaní má účastník nie len procesné právo (zároveň povinnosť) označiť dôkazné prostriedky na preukázanie ním tvrdených skutočností (viď § 101 ods. 1 O.s.p., § 120 ods. 1 O.s.p.), ale tiež právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (viď § 123 O.s.p.). Právo účastníkov vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu sa v konaní realizuje tak, že predseda senátu spravidla bezprostredne po vykonaní každého dôkazu umožní účastníkovi, aby sa k nemu bezprostredne vyjadril a aby uviedol všetko, čo pri hodnotení vykonaného dôkazu považuje za významné. Vyjadrenie k vykonanému dôkazu je jedným z podkladov na základe ktorých súd pri rozhodovaní vo veci samej hodnotí dôkazy. Právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať s možnosťou účastníkov na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 3 O.s.p.), pretože obsah a účel týchto procesných práv účastníka je rozdielny...

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný 2/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zaslal žalobcovi list 31. 10. 2001, ktorý je v prílohe jeho doplnenia návrhu z 25. 8. 2004 (č. l. 62, 63 predmetného spisu). Obsah uvedeného listu je totožný s vyjadrením žalovaného 2/, ktoré žalobca osobne prevzal na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 21. 3. 2006. Nejde teda o pravdivé tvrdenie žalobcu, že išlo o nové skutočnosti a dôkazy, s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť ani sa k nim vyjadriť. Obdobne aj žalovaná 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla tie isté skutočnosti, ktoré sú vyjadrené v jej vyjadrení k návrhu z 3. 8. 2004 (č. l. 40 predmetného spisu). Ani v tomto prípade preto neobstoja tvrdenie žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd na odvolacom pojednávaní 21. marca 2006 (č. l. 181 spisu) oboznámil obsah spisu, umožnil žalobcovi preniesť a bližšie odôvodniť odvolanie. Vytvoril mu možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzoval opodstatnenosť svojej žaloby. Žalobca túto možnosť využil, vysvetlil zodpovednosť žalovanej 1/ (neblokované peňazi na účte) ako aj zodpovednosť žalovanej 2/ (ktorá postup žalovanej 1/, ktorý bol vadný, kontrolovala a napriek tomu nevidela v ňom žiadne vady a schválila ho). Umožnil mu predniesť aj návrh, ako má byť v odvolacom konaní rozhodnuté.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd žalobcovi neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci a teda svojim postupom žalobcovi v prejednávanej veci neodňal možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Na námietku dovolateľa spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších stupňov, vyslovenie tvrdení, ktoré neuviedol žiadny účastník konania, nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, či vyslovenie skutkových zistení a právnych názorov, ktoré sú v rozpore s platnými zákonmi Slovenskej republiky, možno uviesť, že nejde o relevantné procesné vady (tzv. zmätočnosti) v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., ktorými by bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa názoru dovolacieho súdu ani v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa

dovoláním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za týmto účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa § 243a ods.2, in fine O.s.p. (arg. „Dokazovanie však nevykonáva“).

V tejto súvislosti treba dodať, že novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 341/2005 Z. z., zvýraznila a ešte viac posilnila reformačné rozhodovanie odvolacieho súdu, najmä v právnych ale i v skutkových otázkach.

O vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nejde ani vtedy, ak prvostupňový súd nesprávne vyrubil súdny poplatok a odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, pokiaľ nedošlo k zastaveniu konania pre nezaplatenie súdneho poplatku (v danom prípade bol súdny poplatok vyrubený prvostupňovým súdom v rozhodnutí, ktorým súd rozhodol v merite veci a odvolacím súdom potvrdený, keď bolo rozhodnuté taktiež v merite veci). Žalobcovi teda nebolo znemožnené, aby sa jeho žalobný návrh posudzoval meritórne a to ani na súde prvého stupňa ani na odvolacom súde.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcovi nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods.4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľa.»

Ústavný súd posudzoval uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008 vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces najprv z hľadiska, či samotné odmietnutie dovolania sťažovateľa najvyšším súdom nepredstavovalo porušenie označených práv.

V danom prípade je relevantnou judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej právomoc všeobecného súdu konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje aj právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobie platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania a jeho opodstatnenosti.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ, a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. októbra 1998).

Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02).

V tomto prípade ústavný súd nezistil, že by odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Najvyšší súd aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce podmienky dovolacieho konania ústavne konformným spôsobom, pri ich aplikácii nepoprel ich účel a zmysel a svoje rozhodnutie i náležite a zrozumiteľne odôvodnil.

Z podanej sťažnosti ďalej vyplynulo, že sťažovateľ je toho názoru, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces malo dôjsť aj tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal v odôvodnení uznesenia sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008 s jeho argumentmi spochybňujúcimi vecnú správnosť rozsudku krajského súdu. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či bolo súčasťou práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces sťažovateľa i to, aby najvyšší súd ako súd dovolací preskúmaval aj tieto argumenty sťažovateľa. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008 najvyšší súd k tejto otázke uviedol, že *„riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľa“*, pretože *«podľa názoru dovolacieho súdu ani v zmysle ust. § 241 ods. 2 O.s.p., dôvodom dovolania nemôže byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania»*. Ústavný súd preskúmal spôsob aplikácie týchto ustanovení najvyšším súdom vo veci sťažovateľa a ani v tejto časti nezistil, že by zo strany najvyššieho súdu došlo k takej aplikácii príslušných zákonných ustanovení, ktorým by došlo k ústavne nekonformnému popretiu ich zmyslu.

Sťažovateľ v sťažnosti zastáva názor, že ak sa najvyšší súd v dovolacom konaní odmietol zaoberať všetkými jeho argumentmi smerujúcimi proti rozsudku odvolacieho súdu, mal by sa nimi zaoberať ústavný súd, pretože v opačnom prípade by sťažovateľovi nebol k dispozícii účinný prostriedok nápravy. Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že preskúmať vecnú správnosť rozsudku krajského súdu v tejto veci nemôže už len s ohľadom na nedostatok právomoci vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu. Navyše podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I.ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov iba z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia a aj to len v prípade, ak na ich preskúmanie má právomoc. Účinným prostriedkom nápravy pre sťažovateľa vo vzťahu k rozsudku krajského súdu bolo dovolanie, sťažovateľ tento účinný prostriedok nápravy využil a najvyšší súd o ňom ústavne konformným spôsobom rozhodol.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti vyčítal najvyššiemu súdu, že v konaní predchádzajúcom vydaniu uznesenia sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008 porušil jeho právo na súdnu ochranu a jeho právo na spravodlivý proces tým, že porušil princíp rovnosti účastníkov v konaní pred súdom a právo sťažovateľa na vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom. Sťažovateľ tieto svoje tvrdenia bližšie vo vzťahu k najvyššiemu súdu neodôvodnil. Ústavný súd preskúmaním postupu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o sťažovateľom podanom dovolaní nezistil žiadny náznak toho, že najvyšší súd pristupoval v konaní k žalovaným odlišne ako k sťažovateľovi. Keďže v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva, je rovnako vylúčené, aby najvyšší súd porušil právo sťažovateľa vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil aj to, že postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na majetok podľa čl. 20 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy. Túto časť sťažnosti odôvodnil tým, že „*exekučné konanie zaručuje oprávnenému právo vykonávať vlastníctvo k tomu majetku oprávneného, ktorým v rozpore s právoplatným exekučným titulom disponuje povinný... zodpovednosť za faktické vyvlastnenie majetku (sťažovateľa, pozn.) majú súdy, pretože tie toto vyvlastnenie právoplatným rozsudkom schválili*“. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že súdne konanie vedené sťažovateľom proti žalovaným, z ktorého vzišlo aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008, nebolo konaním exekučným, ale konaním o náhradu škody. Majetkom sťažovateľa v tejto súvislosti nebola preto peňažná suma, ktorá bola predmetom exekúcie, ktorú viedol sťažovateľ ako oprávnený proti povinnému v exekučnom konaní. Sťažovateľ v súdnom konaní vedenom proti žalovaným tvrdil, že mu patrí pohľadávka voči žalovaným na náhradu škody. Túto pohľadávku by bolo možné považovať za majetok sťažovateľa iba v prípade, ak by boli splnené všetky podmienky na vznik nároku sťažovateľa na náhradu škody voči žalovaným. Keďže ani ústavný súd nedospel k záveru, že by to tak bolo, nemohol prisvedčiť sťažovateľovi, že bol zbavený svojho majetku. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že nenachádza ani potrebnú príčinnú súvislosť medzi údajným zbavením majetku sťažovateľa a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 294/2006 z 26. februára 2008, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

Preto odmietol ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa aj v časti, ktorou namietal porušenie základných práv najvyšším súdom, a to z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008